

A város

vendégnemszerető ez a város
 feltört kövű utcák széthajigált
 papír műanyagpalack szerves hulladék
 vízszintes és függőleges
 felületeken egyaránt
 a szennycsövek csorognak
 kerítések barikádok sorompók
 sárhalmok kőtorlaszok munkagépek
 rothadozó őslények maradványai
 halott fém korrodált világ
 ember sehol az összevisszaságban
 vendégnemszerető város ez
 önmagát sem szerető város ez
 ha ki öreg a fákat is kivágják
 négyszögletes ketrecbe szorított
 csenevész lombozatú fahusángok
 vendégnemszerető város ez
 gyöngédség nélküli város
 fuldokló fullasztó szívinfarktus-város

Canzone – nyomokban Berzsenyit tartalmaz

nekem csak te igen ó szárny nélküli angyal
 esendő életünk a tündér percre néz
 lehúnyom a szemem az éjjel és a nappal
 a bőröd aranya sötét selyemfű-méz
 hány nap hány éjszaka méretlen pillanat
 a belső fény tüzel örökre néma hattyú
 testetlen lebegés ne gondolkozz csak add
 barack-szád jó kezed amíg átkarolhatjuk
 még egymás gyönyörű törékeny életét
 a csillagok fölött tenger és hold alatt
 a végtelenben a végtelen ölelést
 örökös táncban ez a pusztuló anyag
 nem nem gondolkozom csak te csak én csak itt
 hattyú és angyal is ledobja szárnyait